

Věc: Doplnění odvolání

Napadený rozsudek Okresního soudu v Prachaticích je postížen vadou, jež způsobuje nesprávnost celého závěru tohoto rozsudku, tedy v obou jeho výrocích.

K tomu uvádím, že k podání žaloby na vyklizení je oprávněn pouze vlastník nemovitosti. To vyplývá z občanského zákoníku, konkrétně z § 1040 a 1042, podle kterých se může ochrany domáhat pouze vlastník. O tom, že žalobu o vyklizení může podat jen vlastník, rozhodl i Nejvyšší soud, např. v rozsudku ze dne 16. 1. 2003, sp. zn. 28Cdo2368/2002.

Dále uvádím rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20Cdo739/2010 – „Zápis věcného práva do katastru nemovitostí soudu nijak nebrání ve zjištění, že takový zápis neodpovídá skutečnosti. Rozhodnutí katastrálního úřadu, kterým byl zapsán vklad vlastnického práva k nemovitosti, není rozhodnutím správního orgánu o vlastnickém právu, kterým by byl soud vázán v tom smyslu, že by nemohl jako předběžnou řešit otázku vlastnictví k nemovitosti. O údajích vyplývajících z výpisu z katastru nemovitostí platí presumpce jejich správnosti, není-li právně relevantním způsobem prokázán opak. Stav zápisů v katastru však nemusí odpovídat právnímu stavu; proto zjistí-li se takový nesoulad, má přednost právní stav věci (právní realita) před stavem zápisů v katastru. Ten, kdo se však dovolává právní reality vůči stavu zápisů v katastru, musí tvrzený věcněprávní stav k nemovitosti prokázat.“

Okresní soud ve svém rozsudku v odstavci č. 15, str. 4 zcela nesprávně uvádí: „...Žalovaný při tom netvrdil žádné jiné skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že žalobce se nestal vlastníkem předmětných nemovitostí...“.

Tato teze je v příkrém rozporu s realitou, jež je doložitelná např. z Protokolu o jednání před soudem prvního stupně, ze dne 15. 3. 2018. Z mého vyjádření v 1. odstavci, str. 2 tohoto protokolu cituji: „... V této souvislosti se dovoluji poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2009 č. j. 2C77/2007- 314, kdy soud jednoznačně dospěl k názoru, že kupní smlouva žalobce je neplatným právním úkonem...“.

Dovoluji si tedy na tomto místě opětovně zdůraznit, že žalobce vlastníkem předmětných nemovitostí není. Proto není ani legitimován k tomu, aby žalobu podal, a žaloba by proto měla být zamítnuta. Kupní smlouva, na základě níž se žalobce měl vlastníkem stát, je neplatnou, a to pro svoji neurčitost. Toto již konstatoval Okresní soud v Prachaticích v rozsudku sp. zn. 2C77/2007-314, ze dne 16. 10. 2009, jež sice Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem sp. zn. 7Co480/2010-762 ze dne 21. 11. 2014 změnil, nikoliv však z důvodu, že by předmětná kupní smlouva pana Jaroslava Hradského byla platná.

Podotýkám, že žalobce ve své žalobě „O vyklizení nemovitostí“ zcela účelově a nepravdivě uvádí, že cit. „Žalobce je na základě rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 7Co480/2010-762 jediným a výlučným vlastníkem...“.

V této věci uvádím, že výše uvedené rozhodnutí se vlastnického práva pana Jaroslava Hradského k předmětným nemovitostem vůbec nedotýká. V žádném případě z tohoto rozhodnutí nelze dovodit výše uvedené tvrzení žalobce (viz. předmětný rozsudek Krajského soudu).

Na této skutečnosti nic nemění ani lživé a manipulativní prohlášení zástupce žalobce (viz. již zmíněný Protokol o jednání ze dne 15. 3. 2018 str. 3, poslední odstavec), cit. „Chtěl bych upozornit na základní skutečnost, a to, že v Rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 30Cdo356/2017-884, kdy bylo rozhodováno ohledně obnovy řízení, bylo konstatováno, že rozsudkem Krajského soudu bylo určeno, že žalobce je výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí...“, když žádné takovéto konstatování v rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 30Cdo356/2017-884 uvedeno není a je dost možná vykonstruováno překroucením formulace z 1. strany, 1. odstavce Odůvodnění příslušného rozsudku Nejvyššího soudu.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem žádám, aby se soud zabýval tím, zda je skutečně žalobce vlastníkem nemovitostí, jako předběžnou otázkou a následně navrhuji, aby soud rozsudek změnil a žalobu zamítl.

Ve Studenci, 1. 4. 2019

Zdeněk Palica

